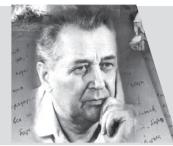

До 100-річчя
від дня народження
Олеся Гончара:
УЛЮБЛЕНІ ЦИТАТИ

«Мова – це доля нашого народу, і вона залежить від того,
як ревно ми всі плекатимемо її.»

Козельщинські ВІСТИ

Громадсько-політична газета

№45 (10521) П'ятниця, 9 листопада 2018 року

www.kozvisti.com.ua

• КОЛОНКА РЕДАКТОРА

РІДНА МОВА – НЕ ПОЛОВА: ЇЇ ЗА ВІТРОМ НЕ РОЗВІЄШ...

Частину Індії вперше за десять років засипало снігом. У буквальному сенсі трусило Японію, Грецію та Індонезію: ім дошкуляють землетруси силою близько 6 балів. У Тихому океані знайшли величезне вулканіче виверження. У коледжі Лондона викладачі використовують технологію голограм, щоб симулювати свій тривимірний образ і проводити лекції студентам за своєї відсутності. Житель Австралії знайшов зуби акули, що жила 25 мільйонів років тому, а у Єгипті виявили святилище часів Рамзеса II. Уперше в історії людина вплав обігнула Великобританію. Осінні бурі повністю знищили хвойні ліси на півночі Італії.

Сьогодні — День преподобного Нестора Літописця, Всеукраїнський день працівників культури та майстрів народного мистецтва (принагідно — мої вітання працівникам цієї галузі). Та головне, я вважаю, з-поміж цих свят — День української мови та писемності. Мовна тема сиділа в мені давно. Не було нагоди її вихлюпнути. В Інтернеті на різноманітних форумах я читала суперечки, дискусії, десь намагалася встравати і вставляти свої «п'ять копійок». Про те, що нині дуже часто звичай вислів «Не на часі!». Про те, що немає різниці, якою мовою розмовляєш, якщо ти — патріот України... Та багато про що, з чим я категорично не згодна.

Хотілося написати, що українська ідентичність базується на трьох «китах»: мові й культурі, історії та релігії, і це потрібно усвідомлювати. Написати про те, що усе ж таки українське поступово вливається в народ: зараз на міських вулицях не в дивину почуття українську мову. Про те, як квотування української мови на радіо і ТВ показало, що «не такий страшний чорт, як його малюють», — запроваджені квоти, навіть перевиконуються, з'являється новий український пісенний і телевізійний продукт, а канали й радіо, що його демонструють, нарощують свої рейтинги. Як Верховна Рада 4 жовтня у першому читанні схвалила законопроект, який має забезпечити функціонування української мови як державної — нарешті вперше за 27 років Незалежності. Нагадаю, згідно з цим законопроектом українська мова визначається єдиною державною і прирівнюється до Гімуна, пропора та герба України. Публічне приниження української мови прирівнюється до наруги над державними символами.

Але все це й без мене звучить на телебаченні, по радіо, висвітлюється в Інтернет-виданнях і друкованих ЗМІ... А у магазинах і досі бачу етикетки на кништаль: «Лаваш арменський» (при тому, що українською має бути «вірменський», а російською — «армянський»). У громадському транспорті — засилля різноманітних написів із гаслами та закликами до пасажирів, причому упередиш: як російською, так і українською мовами. Доходить до абсурду: «вхід» написано українською, зате «аварійний вихід» — російською... I таких прикладів можна навести безліч. Читаєш і не розуміеш, у якій же державі ти живеш.

Але ні. Не хочу. Розповім про мою однокурсницю. Майже сочі років тому (жах! Як летить час!) нас, полтавок, безшабашна інтернаціональна юність занесла на навчання аж до Москви. Я повернулася на рідну землю у 1991-му, мені з лихвою вистачило семи років життя у Росії. А в ній життя склалося трохи інакше, і у результаті вона вже майже 20 років живе зі своєю родиною у Санкт-Петербурзі. Так ось саме ця жінка є яскравим свідченням того, що рідну мову забути неможливо ні за яких обставин. І мене не переконає ніхто з тих, котрі виїхали у місто (або як при колишньому Союзі — пішли служити в армію) і відразу ж почали «штокати» й «какати», бо, «відіті лі, оні забились, як гаваріть па-українські». Моя однокурсниця вільно і природно розмовляє чистою українською, літературною, без найменшого акценту. Хоча мовне середовище, яке її оточує, — російське. Більше того: вона й доньку від народження оточила україновим середовищем. І тепер ця дівчинка у своєму володінні українською втретє носа багатьом із нас, у тому числі й професійним мовникам.

Щоліта вони приїздять на свою малу батьківщину, на Полтавщину. Цього літа мама прилаштувала доньку в юнацький мовний табір. Коли дівчина прийшла оформлятися, то довго доводила, що це саме про неї попереджали: «До вас приде дівчина з Санкт-Петербурга». Ця «дівчина» своєю вимовою ввела співрозмовників в оману: подумали, що вона прибула із західних областей України!

Якось я запитала однокурсницю: «Як тобі живеться там? Ностальгія не мучить?». Вона, не задумуючись, відказала: «Скільки живу, скільки вона мене і гризе. І розриваюся, бо сім'я — тут, а коріння й душа залишилися в Україні. Приїду на літо в рідне село, наберуся сили, терпіння, снаги — тоді можна іхати і в Росію». Як у міфі про Антея, котрій брав свою силу від землі...

Що маємо — не бережемо, а втративши — плачемо. Ця народна мудрість написана на гіркому досвіді. Тож цінуймо, бережімо і плекаймо те, що в нас є. І нарешті давайте додамо до своїх особистих цінностей і рідну мову. Не на державному рівні — цим нехай наші слуги народу займаються. На рівні своєї родини, свого дому і своєї особистості. До зустрічі на цьому ж місці, в цей же час через тиждень. Залишайтесь з нами!

Надія ЛІТВИН

• ЗНАЙ НАШИХ!

ВАСИЛІВСЬКИЙ ПРОЕКТ ПЕРЕМІГ У БЮДЖЕТІ УЧАСТІ!

«Спадщина назавжди житиме в віках, пам'ять поза часом» — тепер це поза сумнівом. Ще у серпні василівський сільський бібліотекар Микола Горпинченко подав заявку у «Бюджет участі Полтавської області» на реалізацію власного проекту: облаштування парку в центрі села Василівки, зокрема встановлення погруддя художнику Іванові Дряпаченку, розміщення алей, паркових лавок, викладання тротуарних доріжок, установки світильників та озеленення території.

Уявляєте: завдяки активності василівчан та підтримці мешканців району (1210 голосів, із яких 111 — онлайн, 1099 — офлайн, 66367.0678 балу) проект №136 переміг! До речі, єдиний із 15 поданих із Козельщинського району.

Нагадаю, всього до обласної ради жителі області подали 267 проектів, із яких 260 відповідали вимогам та були допущені до голосування. За ці проекти під час онлайн- та офлайн-голосування, які тривали з 14

до 30 вересня, було віддано 375 494 голосів, зазначається на сайті Полтавської облради.

І ось на засіданні робочої групи з реалізації обласної програми «Бюджет участі Полтавської області на 2017-2020 роки», стали відомі переможці: ними стали 60 проектів, що охоплює 15 районів області. Серед них — Гадяцький, Полтавський, Кременчуцький, Семенівський, Решетилівський, Кобеляцький, Новосанжарський, Котелевський, Глобинський, Великобагачанський, Хорольський, Оржицький, Чутівський, Шишацький та наш Козельщинський район.

Шість мільйонів гривень із обласного бюджету та ще понад два мільйони із місцевих бюджетів підуть на втілення народних ініціатив (відповідно по 100 тисяч з обласного і по 50 тисяч із місцевого бюджету на один проект).

Отож уже з весни наступного року Василівка почне оновлюватися: облаштуватиме парк для організації туристично-експкурсійного маршруту, створення належних умов для культурного відпочинку. Це дасть населенню можливість проводити своє дозвілля у належних умовах та спілкуватися відпочиваючим різних вікових категорій.

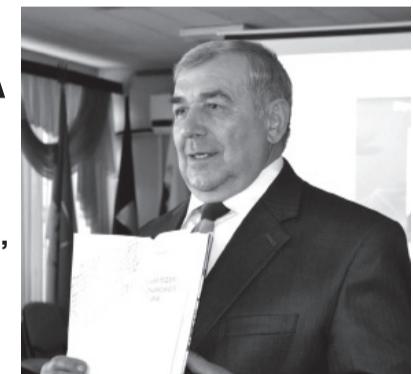
Ми щиро вітаємо переможців і радіємо гарним починанням!

Наталія РОМАНЧЕНКО

• ВІДРОДЖУЄМОСЯ!

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ІСТОРИКА, ЕНЦІКЛОПЕДИСТА, АРХІВІСТА

Пошанувати пам'ять непересічної постаті історика, енциклопедиста, архівіста, вченого-болгариста, педагога Віри Никанорівни Жук зібралися у Полтавській науковій бібліотеці імені І. П. Котляревського науковці, краєзнавці, педагоги, учні Полтавського міського багатопрофільного ліцею №1 ім. І.П.Котляревського та студенти Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г.Короленка.

Читайте на сторінці 4. ➤

ФАСАД
салон вікон та дверей

**ВІКНА
ДВЕРІ
ЖАЛЮЗІ
РОЛЕТИ**

**068-922-19-56
068-698-44-67**

смт. Козельщина,
вул. Остроградського, 46/11,
2-й поверх над ПриватБанком

**ЛІКУВАННЯ КАТАРАКТИ
ЗА 1 ДЕНЬ**

**ПОЛІКЛІНІКА «НАФТОХІМІК»
лікує ПРОВІДНИЙ ФАХІВЕЦЬ
УКРАЇНИ**

**ПЕНСІОНЕРАМ НАДАЮТЬСЯ ПІЛЬГИ
(099) 482-47-27; (067) 744-21-21;
(0536) 70-43-03**

Ліцензія МОЗ України Серія АВ № 565844 від 22.10.2010 року

САМОЛІКУВАННЯ МОЖЕ БУТИ ШКІДЛИВИМ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

СИЛА – ВІД ЗЕМЛІ. ДОВІРА – ВІД ЛЮДЕЙ. МАЙБУТНЄ – У ПАРТНЕРСТВІ

ТОВ "Партнер АгроГруп"

• ДОБРІ СПРАВИ

ВИСОКА ВАКУЛІВКА ТЕПЕР ЩЕ Й МОБІЛЬНА!

Початок другої чверті позначився для учнів Високовакулівської ЗОШ I-II ступенів тим, що до школи тепер буде набагато зручніше і комфортніше добиратися. Особливо це стосується дітей із сусідніх з Високою Вакулівкою Мар'янівка та Довгого. Дотепер вони добиралися на уроки або оленівським шкільним автобусом, а це відбувалося надто рано вранці і надто пізно – після уроків; або ж попутним транспортом, чи взагалі пішки. Та відтепер місцева сільська рада матиме у своєму розпорядженні мікроавтобус, який доставлятиме дітлахів до школи вранці, а після уроків – додому.

Історія з автомобілем почалася тоді, коли сесія Високовакулівської сільської ради прийняла рішення передати невитребувані земельні паї в оренду ТОВ «Партнер АгроГруп». У свою чергу, підприємство зобов'язалося купити автомобіль для підвезення місцевих школярів. І ось нарешті усе владалося, документи оформлені; комфортабельний мікроавтобус передано господарям – школярам.

Угледівші, що авто вже стоїть на шкільному подвір'ї, дітлахи висипали надвір, і тіні галаслива різномірна юрба з вигуками: «О! Це наш автобус!» миттєво освігла салон транспортного засобу.

– Тепер є можливість і дітей у школу підвозити, і на спортивні змагання їздити, і на культурно-масові

заходи у Козельщину чи інші місця; і возити хоча б раз на тиждень пенсіонерів до райцентру. Мобільність – це основа нашого життя. Та і школа матиме більше перспектив, адже наступного року сюди прийде нове покоління», – сказав директор ТОВ «Партнер АгроГруп» Олександр Коваленко, вручаючи ключі від авто Вакулівському сільському голові Світлані Лавренко. Вона ж, у свою чергу, зазначила:

– У нас із Олександром Ан-

дрійовичем давно налагоджені партнерські, продуктивні стосунки. Завжди знаходили компроміс і знаходили вихід із будь-якої ситуації.

– Школі допомагав і допомагає, – включається у розмову директор школи Алла Магда. – Відремонтований поріг, забезпечення спортивнівентарем нашої школи – усе це завдяки Олександру Андрійовичу. Ми завжди мали і, сподіваємося, матимемо з ним і надалі спільну мову.

– Батьки безмежно вдячні Оле-

сандру Андрійовичу за мікроавтобус для наших дітей, – говорить одна з батьків, Людмила Остапченко. – Ми самі з Довгого, і наша дитина сідає в «газелку» о шостій п'ятдесяти ранку. А до уроків півтори години доводиться чекати. І після уроків діти, особливо молодші класи, аж надто затримуються у школі, чекаючи транспорту, їх забирають аж близько четвертої години. Уявіть, як воно малі дитини на ногах майже 12 годин, причому з шостої ранку!

Добре, що всі негаразди позаду, – Висока Вакулівка має свій транспорт. Місцева сільська рада матиме можливість ще й підвозити своїх мешканців до Козельщини на будь-які культурні чи спортивні масові заходи або ж пенсіонерів – до районної лікарні.

Фото Надії ЛІТВИН

• РЕЗОНАНС

НА ЗАХИСТІ ІНТЕРЕСІВ СЕЛЯН

16 жовтня 2018 року в Октябрському суді м. Полтави розглядалася справа про зняття арешту з 9409 земельних ділянок за скарою громадян – власників земельних паїв кількох районів області (посилання на рішення Суду про накладений арешт: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/76811605>).

Відповідно до даної ухвали суду пайовики не мали права розпоряджатися власною землею, яка зароблена тяжкою працею цілих поколінь селян. Суд наклав арешт на землі простих аграріїв і, таким чином, став на бік агрофірми «ДоброБУТ», не врахувавши інтересів простого селянина. Це, в свою чергу, викликало неабиякий розголос і хвилю обурення в аграрній сфері України.

Юристи «ДоброБУТ» не з'явилися в суд, не захотіли подивитися людям в очі – певно, відчували, чому. Бо в цьому безпредентному випадку годі було чекати іншого повороту подій, окрім перемоги селян, закону і справедливості.

Тож 17 жовтня 2018 року було винесено постанову про закриття кримінального провадження; також прокурор Полтавської місцевої прокуратури виніс постанову про скасування арешту на земельні ділянки власників земельних паїв. Тобто арешт, накладений Судом 27.09.2018 року, було скасовано 17 жовтня 2018 року.

Справедливість перемогла, а права простих людей – власників арештованих земельних ділянок – було відновлено.

Олександр ШЕВЧІК

Це ще раз доводить, що коли ми гуртом і налаштовані рішуче, за нами правда, ніякі загарбники нам, українцям, не страшні.

Тож, шануймося і робімо висновки!

Окрема велика подяка від людей працівникам правоохоронних орга-

нів та працівникам Полтавської місцевої прокуратури, котрі належним чином зреагували на факти, на які звернула увагу група адвокатів і які свідчили про порушення прав людей і своїми діями та рішеннями запобігли ініціативам ТОВ «Агрофірма «ДоброБУТ» необґрунтовано

обмежити права власників 9409 земельних ділянок.

Шановні мешканці Козельщинського, Кобеляцького, Новосанжарського, Решетилівського та Полтавського районів Полтавської області, які є власниками земельних ділянок сільськогосподарського

призначення, що перевозили чи перевозять на тепер в оренді ТОВ «Агрофірма «ДоброБУТ»! Доводимо до вашого відома, що ТОВ «Партнер АгроГруп» і надалі не залишатиметься остеронь будь-якої ситуації, яка загрожуватиме утисками та обмеженнями прав власників земельних паїв.

Юридичний захист ваших майнових інтересів: м. Полтава, вул. Анатолія Кукби, 12. Можете звернутися за номерами: 096 33 03 606, 099 03 33 660. Консультації телефоном БЕЗКОШТОВНІ.

Олександр ШЕВЧІК,
адвокат

Олександр КОВАЛЕНКО:

Товариство з обмеженою відповідальністю «Партнер АгроГруп» уже рік, як працює на мальовничих землях Полтавщини. Та за такий короткий час невеличке підприємство успішно зарекомендувало себе в аграрному секторі. Йому довіряють, з ним хочуть працювати інші фірми, бізнесмени та прості селяни. На сьогодні товариство обробляє 1300 гектарів землі, та його темпи набирають обертів, і вже навесні наступного року керівництво планує обробляти 2500 га. Але амбітні плани на найближчі три роки піднімають цю цифру до рівня 5-7 тисяч гектарів ріллі. І це при не надто сприятливих економічних умовах у країні, і що найцікавіше — без заолучення іноземних інвестицій. Чим зумовлений такий успіх підприємства з інноваційним підходом у роботі, чому власники пайів самі звертаються до товариства з пропозицією співпрацювати, ми вирішили розпитати у колишнього генерального директора ТОВ «АгроФірма «ДоброБут», а нині засновника «Партнер АгроГруп», за сумісництвом ще й депутата Полтавської обласної ради, Олександра Коваленко.

«УСЕ ЗАВЖДИ ВИРІШУЮТЬ ЛЮДИ І ЇХНЄ БАЖАННЯ ЩОСТЬ СТВОРЮВАТИ»

назвати партнерськими стосунками. Власне, в цьому і полягає наш секрет успішності.

— Хорошу стратегію Ви обрали для співпраці із людьми. І, таким чином, скільких пайовиків довірило Вам зараз свої сільськогосподарські землі?

— Пайовиками підприємства більше 350 чоловік. Наші підрозділи та інфраструктурні бази розташовані у Рибалках, Високій Вакулівці Козельщинського та Лівобережній Сокілці Кобеляцького районів. Орендуємо пай на умовах 12 відсотків від нормативно-грошової оцінки пая. Але те, що передбачено договором оренди землі, — це номінальна ставка виплат пайовикам за будь-яких умов. Та коли буде сприятливий аграрний рік з точки зору врожайності та економічних умов, ми будемо виплачувати додатково ще кілька відсотків, наскільки це дозволить фінансова ситуація підприємства.

— Як воно: почнати усе з нуля?

— Коли є досвід, то нічого починати не страшно. Але, крім нього, потрібні ще й фінансові ресурси. Зараз надто жорсткими стали умови для підприємств, що створюються: немає кредитів, державної підтримки новостворених сільськогосподарських підприємств. Тому в мене було два джерела фінансових ресурсів: позики від друзів, партнери від власні кошти.

Почали з формуванням земельного фонду: це були ділянки, право на користування якими ми виграли на аукціонах, та земельні пай селян. Також ми купили корпоративні права на обробіток 540 гектарів землі у Кобеляцькому районі у ТОВ «Славутич» з Нікополя. Зараз наше товариство обробляє 1300 гектарів землі, а навесні плануємо вийти на 2500. Кінцева мета — донести до 5-7 тисяч гектарів ріллі протягом наступних трох років.

Створюючи власний фонд землі, паралельно ми займаємося формуванням тракторного

через п'ять, така технологія дає прекрасні результати.

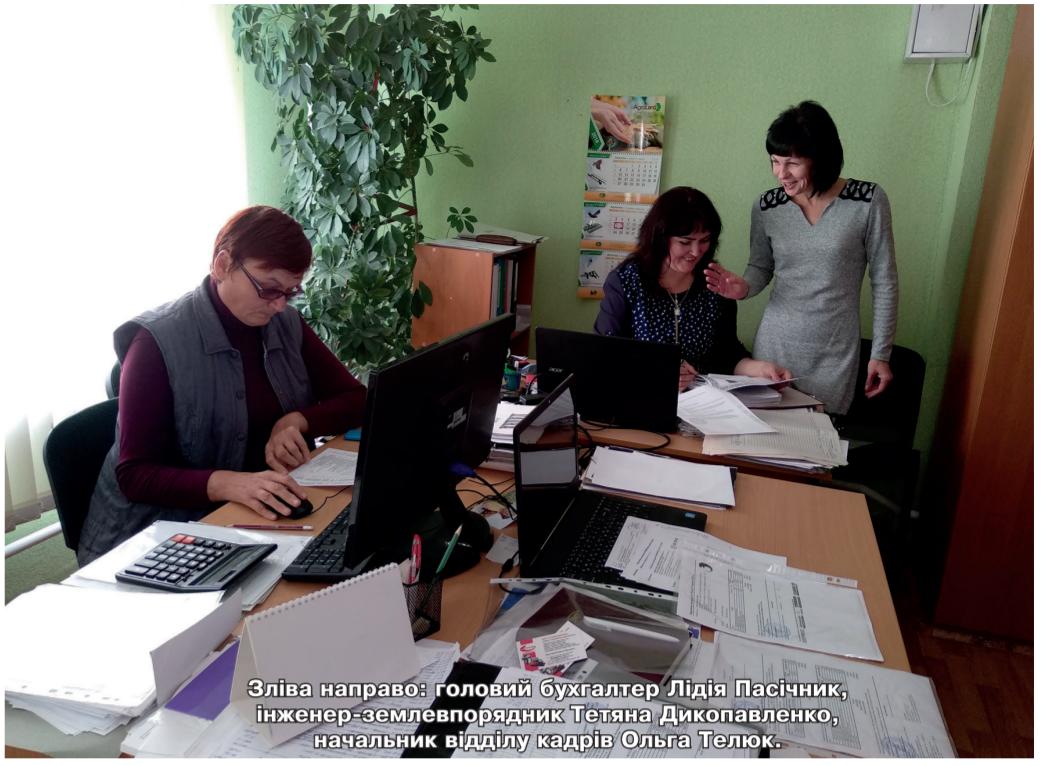
А ще ми зважилися на своєрідний експеримент з городиною. Колись Лівобережна Сокілка тримала першість на Кобелячині у галузі овочівництва. Тут знають, як професійно займатися городиною. Тож ми вирішили ризикувати. Виділили близько шести гектарів землі для баштану та картоплі, помідорів, огірків, буряків — вирощували поки для власних потреб. Сторонні робочі силу не намайли, обійшлися своєю. Експеримент удався. Усе вродило чудово, підприємство забезпечило якісною городиною, вирощеною без будь-яких хімічних добавок, свої ідеальні. До слова, у нас три-четири разове безплатне харчування для всіх без виключення працівників господарства, незалежно від того, на яких ділянках виробництва вони зачленені. Також своїм урожаєм ми забезпечили медичні дитячі заклади, школи у Кобеляцькому районі, лікарню у Козельщині. На овочах ми не заробили, але побачили, що можемо їх вирощувати і цим допомагати селянам. Тож овочівництво будемо практикувати й далі.

Якщо говорити про загальний результат, то за перший рік роботи ми спрацювали таким чином, що маємо змогу повністю розрахуватися з боргами і закласти надійний фундамент під урожай наступного року. Крім цього, вже можемо планувати найближчу перспективу. Адже сьогодні у звязку з розширенням виробництва перед нами постає питання придбання ще двох тракторів «John Deere» і до жин наступного

Сергій Карабаєв, водій-тракторист.

Ми повністю відмовилися від плуга. З нинішнього року на земельних ділянках, які орендує ТОВ «Партнер АгроГруп», більше немає і не буде робіт, пов'язаних із застосуванням плуга. У обробітку землі не треба «винаходити велосипед». Життя довело, наскільки сьогодні актуальний безвідвалий спосіб обробіту ґрунту, що свого часу безуспішно намагався запровадити на Полтавщині Ф. Т. Моргун. Адже коли пласт землі не перевертаеться, а здійснюється лише розпушування ґрунту, — у недалекій перспективі, років

Зліва направо: головний бухгалтер Лідія Пасічник, інженер-землевпорядник Тетяна Дикопавленко, начальник відділу кадрів Ольга Телок.

— Наступного року обов'язково буде пшениця, і вона уже зараз посіяна на площі майже 200 гектарів.

Взагалі, я вважаю, що у структурі посівів озимої пшениці має бути не менше, ніж 30 відсотків. Успевнений, що на кінець 2019 року ми йтимемо шляхом поліпшення стану ґрунтів, підвищення їх родючості. Але можливо досягти тільки за допомогою збалансованої сівозміни, в першу чергу, та дотримання агротехнології. Наступного року плануємо виділити невелику площу під сою, розглядаємо варіант уведення в сівозміну гороху. Ці культури, як відомо, забагачують ґрунт азотом і сприяють поліпшенню його складу.

Функції оновлення технологічних процесів повністю покладені на нашого агронома Юрія Близнюка. Але тільки-но

заходить мова про провадження якось прекрасного досвіду наших колег будь-де в Україні — остаточне рішення приймаємося колегіально. Так, наступного року ми запровадимо досвід роботи наших колег із Київщини. Ця технологія докорінно змінює схему роботи, підхід до підживлення навесні озимих культур і внесення мінеральних добрив під культури, посіяні у 2019 році.

Прийде час і розпочнемо працювати і у напрямку тваринництва. Це, звичайно, потребує великих інвестицій і значного часового проміжку для своєї откупності. Тож плануємо заручитися підтримкою іноземних інвесторів.

Настанок хотім би зауважити, що у свою новому підприємству ми йдемо іншим шляхом, хоча це і складно робити. Але це водночас і надзвичайно цікаво. Я постійно говорю: усе завжди вирішують люди і їхнє бажання щось створювати. Якщо це є бажання, а до нього ще й відповідний досвід, знання — обов'язково все вдасться, навіть за нестачі коштів. Коли є ще й фінанси — це безсумнівна запорука чудового результату. А коли є друзі, професійна команда однодумців — успіх просто неминучий.

— Дякую за розмову і бажаю Вашому підприємству подальшого процвітання, щедрих урожаїв і надійних партнерів.

Бесіду вела Надія ЛІТВИН

Володимир Мікітенко, механізатор.

Володимир Сердюк, тракторист.

— Олександре Андрійовичу, в аграрному бізнесі Ви вже достатньо давно й усі ми пам'ятаємо Ваше гучне звільнення з посади генерального директора «АгроФірма «ДоброБут». З відомого в Україні агрокооперативу Ви пішли, натомість створили своє власне ТОВ «Партнер АгроГруп», яке зараз динамічно розвивається. Розкажіть нам, будь ласка, більше про нього.

— Наše підприємство справді дуже молоде, засноване 23 жовтня минулого року. Зареєстроване воно у селищі Козельщині, хоча наша офісна і велика частина виробничих потужностей розташовані зараз у Лівобережній Сокілці Кобеляцького району. На сьогодні підприємство налічує тридцятьох працівників. Це люди, які не захотіли залишатися у ТОВ «АгроФірма «ДоброБут», бо, з їхніх слів, обіцянки умов там зараз не дотримуються. Вони за власним бажанням перейшли до нас протягом трохи місяців після моєї звільнення. Нині триває розширення нашого підприємства. Зокрема, на весну 2019 року плануємо збільшити штат робітників ще приблизно на двадцять осіб. Своїм працівникам надаємо повний соціальний пакет: усі пільги і гарантії, належні умови праці, харчування тощо.

Після звільнення з «ДоброБуту» я на вітві не планував займатися чимось іншим, ніж сільське господарство. Адже маю у цій сфері величезний практичний досвід. Крім цього, наше підприємство працює у Козельщинському та Кобеляцькому районах, які мають аграрне спрямування. Тож в обранні подальшого виду своєї діяльності сумніватися не довелося.

— Розкриєте секрети успішної діяльності вашого молодого підприємства?

— Ми невипадково назвали наше підприємство «Партнер АгроГруп». Його засновниками є фізичні особи, в тому числі і я особисто. Тобто ми розглядаємо усіх працівників і

СЛОВО – ПАРТНЕРАМ

Я відвідала виробничі підрозділи товариства «Партнер АгроГруп» і зустрілася з багатьма людьми, які вирішили пов'язати своє майбутнє з цим підприємством і яких керівництво вважає не просто працівниками чи орендодавцями, а повноцінними партнерами. Ось що почула від своїх співрозмовників.

Юрій Близнюк, головний агроном підприємства:

— Я перейшов сюди працювати з агрофірми «Добробут», тому що впевнений: саме таке підприємство має майбутнє, хорошу перспективу. Тут більше можливостей запроваджувати щось нове, розвивати, експериментувати. Адже ми не минаємо нічого: де які проводяться навчання, семінари — скрізь беремо участь, а навчання здійснюються за рахунок підприємства. Ми стараємося завжди бути в курсі всіх новинок. Чим більше пізнаєш — тим більше усвідомлюєш, скільки ще ти не знаєш. Тому процес навчання не припиняється і триває постійно.

До того ж, ТОВ «Партнер АгроГруп» надає своїм працівникам повний соціальний пакет, ми захищені від будь-яких негараздів, оформлені на роботу офіційно — ні про які «конверти» й мови бути не може. Словом, я на надійному місці роботи, яке на порядок вище, ніж попереднє.

Юрій Соломка, тракторист:

— Я працював з 2012 року в «Добробуті», звільнився звідти відразу ж після звільнення Андрійовича (**О.А.Коваленко — ред.**), пішов до нього на роботу, бо цьому керівнику я довіряю. Працюю на потужному тракторі з навігацією, який здатний рухатися без тракториста, по супутнику. Я можу навіть до керма не торкатися! Трактор простий в управлінні, на старіших «МТ» важче було працювати. У кабіні клімат-контроль, комфортно, натиснув кнопочку — і, як літак у літаку, на автопілоті. Ми постійно підвищуємо кваліфікацію, проходимо курси. Заробітна плата теж цілком влаштовує. Тож працювати тут подобається.

Ганна Бунчук, власниця земельної частки (паю):

— Свій пай я отримала у спадок від батька. Зараз він перший рік в оренді у ТОВ «Партнер АгроГруп». Коли видавали пшеницю на пай, я не могла приїхати й отримати — була на той час у лікарні. Тож просто зателефонувала — і мені привезли зерно прямо додому. І не просто привезли, а вивантажили туди, де нам було зручно. Я була приємно

шокована. У порівнянні з попередніми, нікопольськими орендарями, які говорили: «Може, їм ще й по мішках та по комірках розсипати?», — це небо і земля. Так що я дуже вдячна нашим орендарям за людяне ставлення, розуміння ситуації і просту людську доброту.

Наталія Донченко, власниця земельної частки (паю):

— Наша родина, включаючи батьків, має три пай, які орендує «Партнер АгроГруп». Ми задоволені розрахунком: он скільки зерна дали! 25 соток городів обробляють безкоштовно, весною вже культивували, чекаємо осіннього обробітку. Батьки мої вирішили, що за один пай візьмуть плату готівкою, то ім зразу ж і віддали гроші, а за другий пай още отримуємо зерно.

Козельщину і Кобеляки, на Василівську та Світлогірську школи. Заробітна плата у працівників хороша: кожен отримує відповідно до своєї роботи. А сам Олександр Андрійович — прекрасний керівник і просто хороша людина, з ним добре працюється.

Василь Бордюг, власник земельної частки (паю):

— Я віддав свій пай в оренду агрофірмі «Добробут», коли нео керував Олександр Андрійович Коваленко. На той час мене все влаштовувало. Але з приходом в агрофірму нового керівництва справа змінилася докорінно. Стало зовсім протилежне ставлення до людей. Припинили безкоштовно обробляти городи, надавати ритуальні послуги, видавати орендну плату на кілька років наперед (це якщо комусь із пайовиків на лікування чи щось інше край треба велику суму грошей). І що найбільше дістало: якщо тобі треба обробити город — іди в офіс агрофірми, бери рахунок, звідти йди до банку, плати, повертайся в офіс, занось квитанцію з банку, а тоді ще чекай хтозна скільки, коли ж до тебе приїде та техніка... Уявіть бабусю з ціпками в такій ситуації. Пів-паю віддавали за те, що обробиться присадибна ділянка у 50 соток! Ось тому люди і почали тікати з «Добробуту».

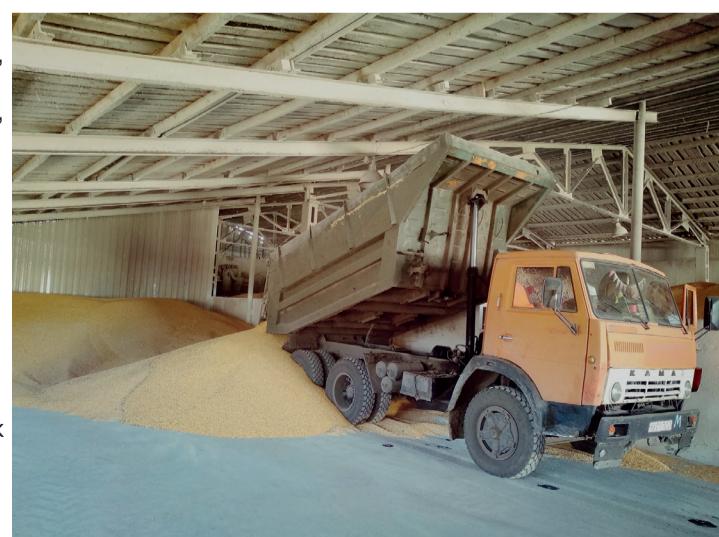

Тетяна Закупра, керуюча відділком:

— У нашому виробничому підрозділі десятеро працівників. Люди дуже задоволені розрахунком. Ніколи стільки не давали на пай: аж по півтори тонни кукурудзи (попередній орендар не давав і тонни)! А ще олію видаватимуть, пшеницю, безоплатна оранка городів на пай восени і культивація весною... Хто хоче отримати орендну плату грошима — будь ласка. Олександр Андрійович постійно допомагає у забезпеченні масових заходів, як-от, наприклад, 14 жовтня — День села у Лівобережній Сокілці. Допомагав за першим же зверненням ФАПу, школам; давав овочі, які виростили, — огірки, помідори, кавуни — на лікарню в

Зараз мій пай орендує «Партнер АгроГруп», договір оренди уклали під 12 відсотків. Але відсотки — це не головне. Важливо, що до нас ставляться належним чином. І послуги надають, як у «Добробуті» колись. Наприклад, у нас уже городи зараз виорані, «Партнер АгроГруп» своє діло знає. У Василівці більше ніж півсотні селян довірили свої пай цьому підприємству, та напевно, з часом їх буде ще більше. Я свого часу укладав договір із Коваленком — тому й надалі вирішив мати справу саме з ним, бо це людина діла: як скаже — так і зробить.

Із селянами спілкувалася Надія Литвин

